

Urma linxului

Afară, o furtună puternică de zăpadă bătea peste munți și peste ferma familiei Hartung. Casa lor era așezată chiar sub un perete de stâncă. Înăuntru era cald și plăcut: focul trosnea în cămin, iar lumina jucăușă se răsfrângea pe pereți.

Toți stăteau la cină. Hans-Georg, tatăl, citea din Biblie:

– Îndurările Lui nu sunt la capăt și se înnoiesc în fiecare dimineață. Credințioșii Ta este atât de mare!

Mona, soția lui, și fiul lor de 13 ani, Dietrich, ascultau atenți. Ronald, fratele lui Hans-Georg, părea gânditor. Deodată, liniștea a fost spartă de cotcodăcitul agitat al găinilor din coteț.

– Ce se întâmplă cu doamnele mele? – glumi Martin, un prieten care locuia la fermă.

Ronald s-a ridicat repede, a luat lanterna și pușca de vânătoare și a ieșit afară. Dietrich, curios, l-a urmat.

Zăpada era mare, aproape de genunchi, și viscolul încă lovea tare. Când au ajuns la coteț, totul părea liniștit. Dar în fața lor, în zăpadă, se vedeau urme mari.

– Ce animal a fost? – a întrebat Dietrich.

– Un linx – a răspuns Ronald serios. – L-am văzut prin pădure în ultimele săptămâni. Dar acum a venit aproape de casă.

Ronald s-a încruntat și a strâns pușca. Dar Dietrich a fost trimis înapoi, iar el a rămas singur în viscol.

Când s-a întors, Ronald a zis hotărât:

– Măine dimineață mă duc să-l împușc.

– Dar de ce? – s-a mirat Dietrich.

– Pentru că altfel o să atace vitele și oile.

Hans-Georg a dat însă din cap:

– Ronald, animalele acestea au și ele locul lor în creația lui Dumnezeu. Linxul e o pisică sălbatică minunată. Poate doar e flămând. Și Dumnezeu ne cheamă să fim buni și cu animalele.

În acea seară, familia s-a rugat:

– Doamne, ai grijă de Ronald și arată-i calea Ta. Pune pace în inima lui.

A doua zi, Ronald s-a pregătit să caute linxul. Hans-Georg și Dietrich au mers cu el. Au găsit urmele în pădure. După un timp, au văzut chiar linxul: stătea liniștit pe o creangă, privind la ei cu ochii lui mari, ca de chihlimbar.

Ronald a ridicat pușca. Dietrich și-a ținut respirația. Dar linxul nu s-a mișcat. Părea bătrân și obosit.

Hans-Georg a șoptit:

– Uită-te la barba lui albă... e ca un bunic al pădurii. Și totuși, Dumnezeu l-a ținut în viață.

După câteva clipe, Ronald a coborât încet arma. În loc să apese pe trăgaci, a oftat adânc și a lăsat pușca în jos.

Hans-Georg a zâmbit:

– E ca și când ai împușca un bunic. Hai să-l lăsăm în pace. Și pe el l-a creat Dumnezeu.

Pe drumul de întoarcere, Ronald părea schimbat. Fața lui era mai liniștită.

– De ce nu l-ai împușcat, unchiule? – a întrebat Dietrich.

Ronald s-a uitat lung la el și a spus încet:

– Pentru că mi-am adus aminte ce înseamnă îndurare. Și uneori, și noi semănăm cu acest linx: obosiți, răniți, dar totuși protejați de Dumnezeu.

Hans-Georg a adăugat:

– Da, și Biblia spune că Dumnezeu este adăpostul nostru, până trece furtuna... și pentru totdeauna.

Ronald a rămas pe gânduri. Poate că rugăciunile familiei chiar își făceau loc în inima lui.